

## Arrest

nr. 285 400 van 27 februari 2023  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE  
Wijngaardlaan 39  
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 oktober 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2021 werd ingediend door :*

*T., B. (..) (R.R.: xxxxxxxx)*

*nationaliteit: Russische Federatie*

*geboren te Grozny op X*

*adres: (..)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene vroeg op 22.02.2011 een eerste Verzoek Internationale Bescherming (VIB) aan in België. Dit VIB werd op 30.09.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 31.10.2014 diende betrokkene een volgend VIB in. Ook dit VIB werd afgesloten met een weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming door de RVV en dit op 26.10.2015. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste en iets minder dan 1 jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote en kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, hoewel betrokkene verklaart dat hij contact heeft met zijn kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat hij hier in België zou kunnen verblijven waardoor hij als natuurlijke voogd als dusdanig legaal verblijf te worden toegekend zodat hij zijn wettelijk taak naar behoren zou kunnen vervullen, uit zowel het administratief dossier als uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert een aantal jaren niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn echtgenote en de kinderen zodat er geen sprake (meer) is van een familieleven met zijn echtgenote en zijn kinderen. Ook legt betrokkene louter brieven voor waaruit zou blijken dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden zou hebben. Wat betreft materiële banden (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) wordt gesteld in de brief van de moeder van zijn kinderen dat hij hier niet aan voldoet. Het loutere feit dat betrokkene bij onderhavige aanvraag medische attesten dd. 31.12.2013,*

27.10.2015, 02.08.2016, 05.10.2016, 05.04.2017 en 04.10.2017 betreffende zijn dochter Stella voorlegt, stelt geen vermelding dat betrokkene nodig zou zijn voor de mantelzorg van zijn dochter. Omtrent deze medische attesten dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt, daarnaast blijkt ook niet dat betrokkene noodzakelijk zou zijn voor de mantelzorg. Bijgevolg kan het aangehaalde element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dit artikel hier niet van toepassing is aangezien er geen maatregelen betreffende de kinderen worden genomen maar enkel voor betrokkene, die meerderjarig is.

Verder verklaart betrokkene dat zijn echtgenote, mevrouw T. O. (...), en zijn drie minderjarige kinderen, T. R. (...), T. S. (...) en T. S. (...), door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) erkend werden als vluchtelingen. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich tijdelijk naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Echter, er dient opgemerkt te worden dat dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Tsjetsjenië aangezien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ook verwijst betrokkene naar zijn zeer sterke sociale banden die hij zou hebben met België en zijn autochtone bevolking. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Ook verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf". Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is.

Daarnaast beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen

voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsetsjenen die via de gewone procedure aan aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tsjetsjeense burgers.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 22.02.2011 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en een knelpuntberoep zou willen invullen en dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 4 oktober 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

#### “BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

naam, voornaam: T., B. (..)

geboortedatum : 24.09.1978

geboorteplaats : Grozny

nationaliteit : Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : de minderjarige kinderen van betrokkene zijn erkend als vluchtelingen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene woont niet op hetzelfde adres als zijn kinderen, daarnaast betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de eventuele familiale relaties maar louter een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zicht meedraagt.

De gezondheidstoestand : Er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid, onredelijkheid en disproportionaliteit bij het nemen van de beslissing*

*De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.*

*De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van ophoudhoud in het buitenland "*

*Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :*

*"Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van eht recht op een gezins-en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijke te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote en kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt"*

*De toepasbaarheid van 8 EVRM in deze casus staat vast. Verzoeker vormt een kerngezin met zijn echtgenote en kinderen.*

*De kinderen hebben de aanwezigheid en de nabijheid van de beide ouders nodig voor hun gezonde ontwikkeling.*

*De bestreden beslissing bemoeilijkt of verhindert het gezinsleven van verzoeker; diens partner en de kinderen; ook al wordt verzoeker eventueel maar voor een relatief korte periode gescheiden van zijn partner en kinderen.*

*De beslissing van de gemachtigde en de hieraan verbonden inmenging in het privéleven van verzoeker is buiten elke proportie; nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker; diens partner en vooral aan diens kinderen dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de onontvankelijk verklaring van de aanvraag van verzoeker op basis van art 9bis Wet 15/12/1980 om reden dat verzoeker, volgens deze beslissing, wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden de aanvraag tot machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland.*

*Bovendien zij in casu onbetwistbaar de belangen van de drie minderjarige kinderen van verzoeker betrokken; daar de beslissing rechtstreeks ingrijpt in hun leefwereld en hun opvoedingssituatie.*

*Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met deze belangen van de drie minderjarige kinderen. Nochtans dient bij elke beslissing van een Overheid, die minderjarige kinderen aangaat in de eerste plaats rekening te worden gehouden met de belangen van de kinderen. Kinderen moeten in eerste instantie opgroeien bij hun ouders. Art. 22bis grondwet en ar 3 — 9 IVRK*

*Hierbij stelt verzoeker dat buitengewone omstandigheden; geen omstandigheden van overmacht moeten zijn doch dat het voldoende is dat de aanvraag in het herkomstland voor verzoeker bijzonder moeilijk is.*

*De beslissing van de gemachtigde is in casu onredelijk en disproportioneel.*

*Het middel in gegrond.*

*Verder is de bestreden beslissing ook gemotiveerd als volgt :*

*" Daarnaast beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. ... De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien ze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsetsjenen ... Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tsjetsjeense burgers. "*

*Deze motivering van de gemachtigde houdt in se een tegenstrijdigheid/ een onredelijke redenering in. Mn. daar waar de gemachtigde stelt dat de omstandigheden dat de terugkeer naar het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig en duur zou zijn , indien bewezen, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om reden dat ze geldt voor alle Tsetsjenen, die via de gewone procedure een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen.*

*Terwijl het bestaan van de buitengewone omstandigheden in de eerste plaats casus per casus dient beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.*

*Daarbij is het algemeen geweten dat reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden en in het bijzonder naar de regio's van de Noord-Kaukasus; oa. Tsjetsjenië.*

*We mogen in casu niet uit het oog verliezen dat de echtgenote van verzoeker erkend werd als vluchteling door het CGVS; Hierdoor heeft verzoeker zelf een specifiek profiel wat uiteraard tot bijzondere oplettendheid noopt. De gemachtigde gaat in de bestreden beslissing vlug voorbij aan dit gegeven. Hij dient nochtans de zaak met de nodige zorgvuldigheid te beoordelen ; dwz. dat hij rekening moet houden met alle gegevens van de zaak en dat hij zich terdege moet informeren en documenteren.*

*De beslissing van de gemachtigde is onzorgvuldig en onredelijk .*

*Het middel is gegrond.”*

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum. Daarnaast wordt, met verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ingegaan op de desbetreffende elementen die eigen zijn aan de zaak van verzoekende partij en wordt geconcludeerd dat deze elementen geen problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij is het oneens met de motivering inzake haar gezinsleven. Zij meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.7. Nazicht van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 januari 2021 leert dat verzoekende partij als buitengewone omstandigheid onder meer had aangehaald:

*“-de echtgenote en kinderen van verzoeker hebben een positieve beslissing bekomen vanwege het CGVS*

*-Verzoeker heeft contact met zijn kinderen en het is in het belang van de kinderen dat hij hier in België zou kunnen verblijven*

*(..)*

*Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd wordt het gezin van verzoeker ten zeerste ontwricht.*

*(..)*

*Verzoeker dient als natuurlijk voogd als dusdanig legaal verblijf te worden toegekend om zijn kinderen bij te staan en zijn wettelijke taal naar behoren te kunnen vervullen.”* alsook wijst de verzoekende partij er in haar aanvraag op dat één van de kinderen een medische problematiek heeft en dat mantelzorg nodig is door beide ouders.

2.8. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande het door de verzoekende partij opgeworpen gezinsleven als volgt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote en kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, hoewel betrokkene verklaart dat hij contact heeft met zijn kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat hij hier in België zou kunnen verblijven waardoor hij als natuurlijke voogd als dusdanig legaal verblijf te worden toegekend zodat hij zijn wettelijke taak naar behoren zou kunnen vervullen, uit zowel het administratief dossier als uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert een aantal jaren niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn echtgenote en de kinderen zodat er geen sprake (meer) is van een familieleven met zijn echtgenote en zijn kinderen. Ook legt betrokkene louter brieven voor waaruit zou blijken dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden zou hebben. Wat betreft materiële banden (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) wordt gesteld in de brief van de moeder van zijn kinderen dat hij hier niet aan voldoet. Het loutere feit dat betrokkene bij onderhavige aanvraag medische attesten dd. 31.12.2013, 27.10.2015, 02.08.2016, 05.10.2016, 05.04.2017 en 04.10.2017 betreffende zijn dochter Stella voorlegt, stelt geen vermelding dat betrokkene nodig zou zijn voor de mantelzorg van zijn dochter. Omtrent deze medische attesten dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt, daarnaast blijkt ook niet dat betrokkene noodzakelijk zou zijn voor de mantelzorg. Bijgevolg kan het aangehaalde element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert.”*

2.9. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd haar door de bestreden beslissingen immers geen bestaand verblijfsrecht



ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Na nazicht van het administratief dossier kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze vaststelt dat verzoekende partij niet samenwoont met haar echtgenote en kinderen. Zo blijkt uit haar aanvraag dat verzoekende partij verklaarde woonachtig te zijn op het adres R.A.A. 60 te Doornik. Uit de adrescontrole doorgevoerd door de politie op 30 januari 2021 blijkt dat verzoekende partij op voormeld adres aangetroffen wordt en dat zij verklaart dat zij daar woont samen met haar moeder, haar broer en haar zus. Zij verklaart tevens gescheiden te zijn van haar echtgenote die samen met de drie kinderen in r.S.M. 115 te Doornik woont. Ook de stukken gevoegd aan de aanvraag bevestigen dat verzoekende partij niet samenwoont met haar echtgenote en kinderen. Immers blijkt uit het schrijven van de kinderen dat hun ouders gescheiden zijn en ook de echtgenote verklaart dat de relatie met verzoekende partij

gespannen blijft. De thans in het verzoekschrift geuite bewering dat verzoekende partij samenwoont met haar echtgenote en drie kinderen wordt door geen enkel concreet stuk onderbouwd en kan in het licht van voorgaande vaststellingen niet overtuigen om de bevinding van de verwerende partij dat verzoekende partij “*sedert een aantal jaren niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn echtgenote en de kinderen*” te weerleggen.

Verder betwist verzoekende partij de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat zij slechts enkele brieven heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij nog effectieve en/of affectieve banden heeft met haar kinderen. Evenmin betwist zij dat zij niet mee financieel instaat voor de kinderen. Zonder concrete en objectieve stavingstukken kan bijgevolg niet blijken dat verzoekende partij op dermate wijze betrokken is bij de zorg en opvoeding van de kinderen waardoor een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen indruist tegen het hoger belang van de kinderen. Ook waar zij verwezen heeft naar de medische problematiek van één van de kinderen weerlegt verzoekende partij de vaststelling van de verwerende partij niet dat niet blijkt dat zij als mantelzorger nodig is. Er kan aangenomen worden dat de moeder van de kinderen de voornaamste zorg- en opvoedingstaken op zich neemt.

De Raad acht het – in het licht van de gegevens die het gezinsleven van verzoekende partij met haar kinderen kenmerken – geenszins kennelijk onredelijk noch in strijd met artikel 8 EVRM dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij een aanvraag in het herkomstland kan indienen. Immers kan – de rechtspraak van het EHRM indachtig (EHRM 18 oktober 2006, *Üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). – *in casu* niet blijken dat de terugkeer van verzoekende partij naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als in het geval verzoekende partij wel zou samenwonen met haar minderjarige kinderen, temeer de kinderen op het moment van het treffen van de bestreden beslissingen al bijna vijftien jaar oud zijn en niet blijkt dat contact via telefoon en internet niet mogelijk is.

De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen leiden evenmin tot een definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit het geheel van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat verwerende partij op kenbare wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven van verzoekende partij en dit op basis van de elementen die door verzoekende partij werden voorgelegd en waarvan verwerende partij kennis had.

Voor zover verzoekende partij nog een schending van haar privéleven zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat zij nalaat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij “*niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen*” met concrete argumenten te betwisten.

2.10. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet of de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag, daargelaten de vraag naar de directe werking ervan, aannemelijk.

2.11. Met haar kritiek dat de motivering: “*De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsetsjenen die via de gewone procedure aan aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tsetsjeense burgers.*” tegenstrijdig is gaat verzoekende partij er voorts aan voorbij dat deze motivering voorafgegaan wordt door de vaststelling dat: “*Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is*

*niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.*"

Wat betreft het door de verzoekende partij aangehaalde argument dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, blijkt aldus dat de verwerende partij dit argument niet aanvaardt omdat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd die deze bewering kunnen staven. Verzoekende partij betwist niet dat zij dienaangaande inderdaad geen bewijzen heeft voorgelegd. Zij stelt wel dat het algemeen geweten is dat reizen naar de gehele Russische Federatie wordt afgeraden en in het bijzonder naar de regio's van de Noord-Kaukasus, o.a. Tsjetsjenië maar zoals duidelijk blijkt uit de motivering heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met het negatief reisadvies waarnaar de verzoekende partij in haar aanvraag had verwezen. Verwerende partij oordeelt: *"er dient opgemerkt te worden dat dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Tsjetsjenië aangezien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou."* Door louter te blijven hameren op het feit dat het volgens haar gevaarlijk is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, slaagt de verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de desbetreffende motivering in de eerste bestreden beslissing aan te tonen. Ook waar zij erop wijst dat haar echtgenote en kinderen in België erkend werden als vluchteling slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij dat al haar verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen, dat zij de bewering dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt bij terugkeer niet staft met enig begin van bewijs en dat zij met de loutere argumentatie dat haar echtgenote en kinderen erkend werden als vluchteling niet aantoot waarom dit gegeven het voor haar bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De blote bewering van verzoekende partij dat zij door de erkenning van haar echtgenote en kinderen een specifiek profiel heeft kan in het licht van de door de verwerende partij gemaakte pertinente vaststellingen niet overtuigen om het oordeel van de verwerende partij dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die het haar bijzonder moeilijk maken de aanvraag in te dienen kennelijk onredelijk te bevinden.

Ook haar kritiek op de motivering waar de verwerende partij haar argumentatie inzake het omslachtig en duur zijn van de aanvraag in het herkomstland niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid kan niet overtuigen. Het is niet omdat de verwerende partij erop wijst dat dit geldt voor alle Tsjetsjenen dat dit betekent dat geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij. Het loutere feit dat een aanvraag in het herkomstland omslachtig en duur zou zijn, hetgeen voor alle Tsjetsjenen geldt, maakt immers nog niet dat dergelijke aanvraag indienen onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor verzoekende partij. Verzoekende partij toont geenszins aan waarom in haar specifieke geval, louter omdat de procedure omslachtig en duur zou zijn, een uitzondering zou moeten worden voorzien op het aanvragen van de machtiging tot verblijf in het herkomstland. Zij maakt niet aannemelijk dat de omslachtigheid en kostprijs van dergelijke procedure haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen, net zoals andere Tsjetsjenen dat moeten doen.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER